

## "Θύελλες και πυξίδες" σχόλιο του Τόμας Ιμπάνιεθ για την καταλωνία

Σχόλιο του ισπανού συντρόφου Τόμας Ιμπάνιεθ σχετικά με τη κατάσταση στη Καταλωνία μετά το δημοψήφισμα.

Εκείνο που έχει σημασία σε εποχές ταραγμένες, περίπλοκες και θυελλώδεις είναι να συμβουλευόμαστε τις πυξίδες μας ώστε να μη χαθούμε. Αλλά είναι ακριβώς τη στιγμή που η καταιγίδα βρίσκεται στο αποκορύφωμά της που οι ενδείξεις τους είναι το λιγότερο αξιόπιστες.

Για αυτό είναι κρίσιμο να μην παρασυρθούμε από τη δίνη των αλληπάλληλων γεγονότων που επισυμβαίνουν με ξέφρενο τρόπο και που απαιτούν γρήγορες αντιδράσεις. Για αυτό είναι σημαντικό να κοιτάξουμε, έστω και για μια στιγμή, πέρα από το άμεσο πλαίσιο, να αποστασιοποιηθούμε από την καταιγίδα και να προσπαθήσουμε να διακρίνουμε τον ορίζοντα προς τον οποίο μας σπρώχνουν οι πράξεις που η συγκυρία μας επιβάλλει.

Παρά τη συμπάθεια, τη στοργή και την κατανόηση που νιώθω για αρκετούς ελευθεριακούς που εμπλέκονται στις κινητοποιήσεις που αναστατώνουν την Καταλονία, δεν μπορώ παρά να θεωρήσω ότι την ίδια στιγμή ευνοούν, εντελώς ακούσια βέβαια, τη διαδικασία δημιουργίας ενός « νέου Κράτους» που σχεδιάστηκε από την Καταλανική Κυβέρνηση και τα εθνικιστικά σχήματα.

Είναι βέβαια σαφές ότι αυτός δεν είναι ούτε ο στόχος τους, το αντίθετο μάλιστα, ούτε και η αιτία που τους οδηγεί στο να αγωνίζονται στα πλαίσια αυτής της παράδοξης « υπεράσπισης του δικαιώματος στην κάλπη» ή στο να καλούν σε μια γενική απεργία, η οποία ακολουθεί χρονικά το δημοψήφισμα για τη δημιουργία ενός νέου κράτους.

Οι στόχοι τους εκτείνονται από την διάθεση να καταστραφεί το ισπανικό κράτος (κάτι που ευχόμαστε να επιτευχθεί) έως τη διολίσθηση προς μια κατάσταση όπου θα ήταν δυνατό να αποφασίζουμε για τα πάντα και όχι μόνο για την πολιτική μορφή της εδαφικής επικράτειας.

Και όλα αυτά περνάνε μέσα από την επιθυμία να ριζοσπαστικοποιήσουν την σημερινή αναταραχή ενθαρρύνοντας την δημιουργικότητα και τις σταγόνες αυτοοργάνωσης που ξεφυτίζουν εντός του πληθυσμού. Κάποιοι μάλιστα ονειρεύονται μια (απίθανη) λαϊκή εξέγερση που θα ανοίξει το δρόμο για μια αληθινή «αυτονομία» με την ουσιαστική έννοια του όρου, η οποία πηγαίνει πολύ πιο πέρα από την έννοια της «αυτοδιάθεσης των λαών».

Αυτοί οι στόχοι, καθώς και η αναπόδραστη στράτευση εναντίον της κρατικής καταστολής πάνω σε όσους αψηφούν του νόμους της, μου εμπνέουν το πιο υψηλό σεβασμό. Τούτων λεχθέντων είναι εντούτοις αληθές ότι οι δράσεις αυτών των συντρόφων προσθέτουν το δικό τους κόκκο άμμου σε ένα σχέδιο αυτονομιστικό, ή μάλλον εθνικιστικό, όπως είναι πιο σωστό να

αποκληθεί, καθώς η μόνη ανεξαρτησία που επιδιώκεται είναι εκείνη του «έθνους» και όχι κάποιου άλλου πράγματος.

Εάν αυτή η συνεισφορά στην ανάπτυξη του εθνικιστικού σχεδίου με προβληματίζει, δεν είναι επειδή οδηγεί στη δημιουργία ενός νέου κράτους. Διότι στο κάτω κάτω θα χρειαστεί να αγωνιστούμε εναντίον του όπως ήδη κάνουμε εντός του κράτους που βρισκόμαστε τώρα, χωρίς αυτή η αλλαγή κρατικού πλαισίου να επιφέρει κάποια ποιοτική διαφοροποίηση άξια λόγου. Λίγη σημασία έχει αν ζήσουμε σε ένα νέο κράτος. Αντιθέτως, η κυριότερη αρνητική συνέπεια που θα προκύψει από τη δική μας συμμετοχή στη σημερινή σύγκρουση είναι ότι θα είμαστε εμείς, και οι εμπλεκόμενοι εργαζόμενοι, που θα πληρώσουμε τα σπασμένα της αντιπαράθεσης ανάμεσα στο θεσμισμένο Κράτος και το νεοεμφανιζόμενο Κράτος, όπως ίσως συμβεί με τους είκοσι έλληνες αναρχικούς που συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια της κατάληψης αλληλεγγύης προς την «Καταλανία» της ισπανικής πρεσβείας.

Αυτό που με προβληματίζει, και για αυτό καλώ να κοιτάξουμε μακριά, είναι ότι η συνεισφορά στην σημερινή αντιπαράθεση δίνει φτερά στην ανάπτυξη των εθνικισμών, όπως συμβαίνει κάθε φορά που υπάρχει μια σύγκρουση ανάμεσα σε εθνικισμούς, και αυτό προοιωνίζεται μια σύγκρουση ανάμεσα σε εργαζόμενους τόσο στην Καταλανία όσο και στα άλλα μέρη της επικράτειας. Και να μη ξεχνάμε την αντίστοιχη άνοδο της άκρας δεξιάς που παρατηρείται ήδη σε αρκετά σημεία της Ισπανίας.

Φυσικά δεν πρόκειται να εγκαταλείψουμε τους αγώνες με το πρόσχημα ότι μπορεί να προκαλέσουν την ανάπτυξη της άκρας δεξιάς, αλλά αυτό που οπωσδήποτε δεν πρέπει να κάνουμε είναι να αγωνιζόμαστε σε μια μάχη που ορίζεται με όρους εθνικιστικούς, διότι αυτό ακριβώς είναι που εγγυάται αυτή την ανάπτυξη.

Αυτή τη στιγμή τόσο οι παρεμβάσεις του Πουτζντεμόν που ανέστειλε τη ανακήρυξη του νέου κράτους όσο και εκείνες του Ραχόι που ξεκίνησε, έστω και με τρόπο καλυμμένο, την διαδικασία αναστολής της καταλανικής αυτονομίας, αποκαλύπτουν την έγνοιά τους να μην βλάψουν τα συμφέροντα των μεγάλων εταιριών, των επιχειρήσεων και των χρηματιστικών οντοτήτων, και σηματοδοτούν τα όρια που καμία από τις δύο κυβερνήσεις δεν είναι διατεθειμένη να υπερβεί. Αυτό μεταφράζεται σε μια άμβλυνση της υπάρχουσας έντασης, που συνοδεύεται από την σκηνοθεσία ενός θεάματος φτιαγμένου από προσχήματα, εξαπατήσεις και τουφεκιές στον αέρα. Μέχρι στιγμής το μόνο αίμα που έχει χυθεί, κάτι που δεν πρέπει να ξαναγίνει, είναι εκείνο των «από τα κάτω» που παρασύρθηκαν να συμμετάσχουν σε μια παρτίδα οργανωμένη και διευθυνόμενη από την πολιτική τάξη και τα συμφέροντά της. Φυσικά και είναι αναγκαίο να αγωνιζόμαστε, όχι όμως στις μάχες στις οποίες οι εχθροί μας μάς καλούν να ενωθούμε μαζί τους.

Τόμας Ιμπάνιεθ

Βαρκελώνη 11/10/2017